

—Е-е! —извика той. —Значи зима иде вече, ха?

—Да, Веселинчо, зима иде вече. Сега е есень. Азъ съмъ есенниятъ дъждецъ. Утрѣ, рано въ зори, моитѣ капчици по трѣвитѣ ще станатѣ на слана. Слѣдъ нѣколко недѣли ще завали и снѣгъ.

—Значи, затуй нѣма вече пойни птички и пѣстри пеперудки, затуй сж увѣхнали трѣвитѣ и цвѣтата? — пита Веселинчо все очуденъ още.

—Разбира се, че за туй. Трѣвитѣ и цвѣтата ги е страхъ отъ лютата слана и студения снѣгъ; пеперудкитѣ пъкъ безъ цвѣтъ не могатъ да живѣятъ, затова снесоха на скрити мѣста яйчица и измрѣха. На пролѣтъ отъ тѣхнитѣ яйчица ще излѣзатъ пакъ такива хубави пеперудки. Пойнитѣ птички пакъ отлетѣха.

—Въ топлитѣ страни, — прѣкъсна бързо думитѣ на дъждеца малкиятъ Веселинчо.

—Да, въ топлитѣ страни, защото тамъ има всѣкакви насѣкоми, съ които тѣ се хранятъ, и които прѣзъ зимата тука нѣма. Но на пролѣтъ всичкитѣ птички пакъ ще се върнатъ.

—А кога ще дойде пролѣтъ? — попита Веселинчо.

Дъждецътъ поугихна малко и се позамисли, като че ли прѣсмѣташе на прѣсти мѣсецитѣ.

—Слѣдъ 5-6 мѣсеца, Веселинчо, — каза той. —Това ще бже прѣзъ мартъ, щомъ цѣвне бѣлото кокиче, жълтия минзухаръ, синия синчецъ.

Дъждецътъ млъкна.

—Ехъ, че ще се търкаляме пакъ по снѣга зима съ, — си мислѣше Веселинчо. —Ще се биемъ пакъ съ снѣжни топки, ще се търкаляме по снѣга, ще правимъ отъ него мечки. А прѣзъ мартъ има да си беремъ кокиче, минзухаръ, синчецъ.

На Веселинча му стана хладно, той вдигна главица и видѣ, че има още много пжтъ, до като стигне у дома си.

—Хубаво ме измокри, ти дъждецо, каза той.

—Ами че защо забрави, че сега не е пролѣтъ, нито лѣто, та излизашъ на разходка? —засмѣ се дъждецътъ. Запомни, че есено врѣме винаги вали дъждъ.

IV Къмъ сѣяча.

Дъждецътъ погледна далече къмъ единъ банръ и се запжти нататѣкъ.